

การดำเนินงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี
The Operation of Community Enterprise Entrepreneurs in Nonthaburi
Province

เจนิปา คงอัม

อาจารย์ประจำสาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

โทร. 02-432-6107 ต่อ 1401, E-mail: jenipa@rpu.ac.th

Lecturer, Faculty of Business Administration Program in Marketing,
Rajapruk University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนและเปรียบเทียบการดำเนินการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์จังหวัดนนทบุรีเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 182 ตัวอย่าง ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffé ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การจัดการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรีทั้ง 10 ปัจจัยความสำเร็จ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยความสำเร็จด้านความเป็นผู้นำกลุ่มมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติเป็นลำดับที่ 1 รองลงมา เป็นปัจจัยด้านการบริหารจัดการ ด้านการผลิต ด้านการตลาด ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านการบริหารจัดการกลุ่ม ด้านการมีส่วนร่วม ด้านแรงงาน ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก และด้านการเงิน
2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี พบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนที่มีเพศอายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพหลัก และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี

คำสำคัญ: การดำเนินงาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน

Abstract

This study aimed to study and compared the management of 10 success factors. The research was quantitative research by surveying, community enterprise in Nonthaburi Province. The 128 of product quality certification of Nonthaburi were sample. The questionnaire was used as a research tools. Data were analyzed using

frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test independent, One-way ANOVA and Scheffé's. The results revealed that

1. The management of 10 success factors community enterprise in Nonthaburi Province, the overall mean was at a moderate level for each aspect: leadership was the first aspect and administrative management, production, marketing, communication, group management, participation, manpower, Interaction with external entities, and finance.
2. To compare the management of 10 success factors community enterprise in Nonthaburi Province, The results of the comparison showed that the variables of gender, age, education level, profession, and income, had no effect on the overall opinion of the management of the community enterprise in Nonthaburi province.

Keywords: operational, community enterprise operators

บทนำ

การพัฒนาประเทศในปัจจุบัน องค์การภาครัฐและภาคเอกชนได้ให้ความสำคัญในการนำภูมิปัญญาและศักยภาพท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนา โดยเฉพาะการพัฒนาขีดความสามารถของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็งและยืนหยัดด้วยตนเองได้ ที่ผ่านมามีหลายฝ่ายทราบถึงปัญหาและอุปสรรคของวิสาหกิจชุมชนว่ามีหลายมิติ เพื่อลดปัญหาของวิสาหกิจชุมชนและให้มีแนวทางในการทำงานที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น กระทรวงการเกษตรและสหกรณ์จึงได้กำหนดให้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. 2548 ขึ้น เพื่อให้การสนับสนุนการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนให้มีความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างรายได้ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การพัฒนาความสามารถในการจัดการและการพัฒนารูปแบบของวิสาหกิจชุมชน มีผลให้ชุมชนพึ่งพาตนเองได้ และพัฒนาระบบเศรษฐกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็งพร้อมสำหรับการแข่งขันทางการค้าในอนาคต รวมถึงการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนไปสู่การเป็นผู้ประกอบการกิจการในระดับสูงขึ้นไปโดยวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่รัฐบาลเข้ามาสนับสนุนและได้ยื่นเอกสารเพื่อจัดตั้งเป็นวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน ณ วันที่ 31 มีนาคม 2557 มีวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการอนุมัติการจดทะเบียนแล้วทั่วประเทศ 72,830 แห่ง มีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนการอนุมัติการจดทะเบียนแล้วจำนวน 301 แห่ง โดยมีวิสาหกิจชุมชนที่ประกอบกิจการประเภทการผลิตพืชมากที่สุด จำนวน 19,400 แห่ง รองลงมา คือ การผลิตปศุสัตว์ และการแปรรูปและผลิตภัณฑ์อาหาร ส่วนเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนมีการประกอบกิจการบางประเภทการผลิตพืชมากที่สุด จำนวน 101 แห่ง รองลงมา คือ การแปรรูปและผลิตภัณฑ์อาหาร และการผลิตปัจจัยการผลิตการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนให้สามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความต่อเนื่องตลอดจนมีศักยภาพในการช่วยสร้างงานและรายได้แก่ประชาชน

ในท้องถิ่น จำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนมุมมองของคนในชุมชนให้เข้าใจว่าทุนที่ชุมชนมีอยู่ อันได้แก่ ความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต วัตถุดิบ ฯลฯ สามารถนำมาเพิ่มมูลค่าได้โดย ต้องมีความรู้ ความเข้าใจในองค์ความรู้ต่าง ๆ ในการทำธุรกิจ ทั้งเทคนิคการผลิต การบริหารจัดการ การตลาดอย่างแท้จริง เพื่อนำไปสู่เศรษฐกิจฐานรากที่เข้มแข็ง และชุมชนพึ่งตนเองได้มากยิ่งขึ้น สำหรับจังหวัดนนทบุรีซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 622 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยอำเภอทั้งหมด 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอบางกรวย และ อำเภอไทรน้อย มีองค์กรปกครองท้องถิ่นประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล นคร 2 แห่ง เทศบาลเมือง 3 แห่ง เทศบาลตำบล 6 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 34 แห่ง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม แต่เดิมประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำสวนผลไม้ และทำไร่ ทำนา ปัจจุบัน พื้นที่ของจังหวัดซึ่งเคยเป็นสวนผลไม้และมีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานคร พื้นที่บางส่วนของ จังหวัดเป็นที่รองรับการขยายตัวในด้านอุตสาหกรรม มีการจัดสรรที่ดิน และก่อสร้างโรงงาน อุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก ปัจจุบันจังหวัดนนทบุรี มีกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการอนุมัติการ จัดทะเบียนแล้วจำนวน 335 ราย อาทิ วิสาหกิจชุมชนขนมอบ ผลิตภัณฑ์จากใยบัวแห้งหอม ไม้มุงคล ประจำวันเกิด แปรรูปปลา สมุนไพรไทยพระยาเสือ ผลิตภัณฑ์ข้าวแต่น หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา นวดแผนไทยและสมุนไพร แปรรูปเนื้อสัตว์ และไม้ผล ผลิตภัณฑ์กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านแหลมใหญ่ แต่การดำเนินการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนมีข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันจึงมีการดำเนินการที่ แตกต่างกันไป เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าวส่งผลให้ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษา แนวทางการพัฒนาการจัดการที่ประสบ ความสำเร็จของวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของ วิสาหกิจชุมชน รวมถึงปัญหาและความต้องการของวิสาหกิจชุมชน เพื่อต่อยอดงานบริการทาง วิชาการของมหาวิทยาลัย โดยนำผลการวิจัยไปบูรณาการต่อยอดให้เกิดประโยชน์ในการให้คำปรึกษา การแนะนำองค์ความรู้ในการยกระดับและพัฒนาศักยภาพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนของจังหวัดนนทบุรี ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการดำเนินการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนใน จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

สมมติฐานการวิจัย

ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรีที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพสมรส แตกต่างกันความคิดเห็นต่อการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนใน จังหวัดนนทบุรีแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาเป็นการศึกษาปัจจัยความสำเร็จของการจัดการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี โดยกำหนดตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1.1 ตัวแปรต้นเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสถานภาพสมรส

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) การดำเนินงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี 2) การจัดการวิสาหกิจชุมชนประกอบด้วยปัจจัยความสำเร็จ 10 ด้าน ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านการตลาดและขาย ด้านการบริหารจัดการการบัญชี/การเงิน ด้านการมีส่วนร่วม ด้านความเป็นผู้นำ ด้านแรงงาน ด้านการบริหารสมาชิก ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก และด้านข้อมูลข่าวสาร/การแลกเปลี่ยน

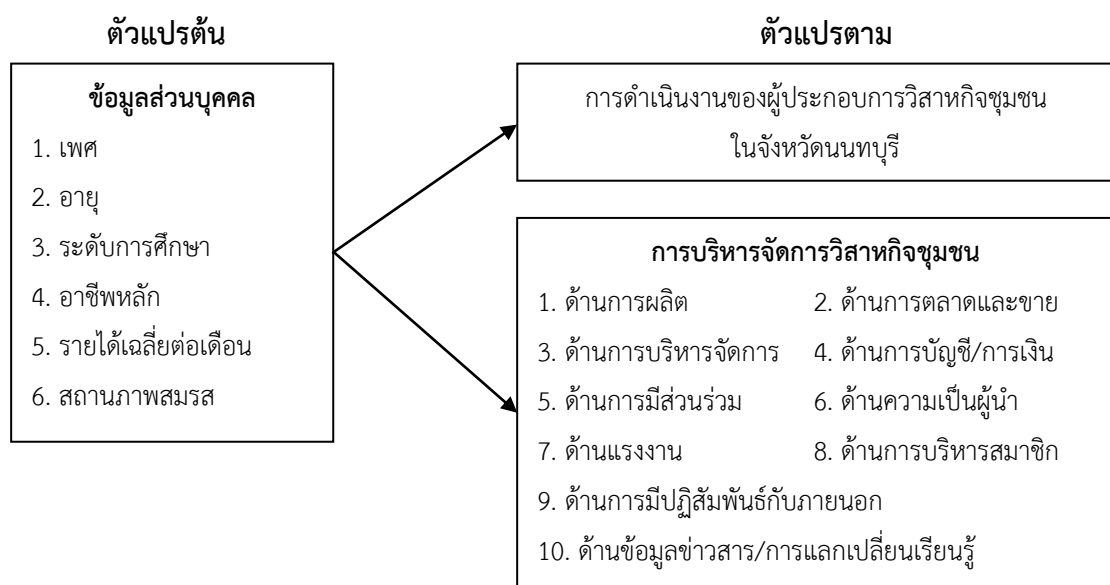
2. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์จังหวัดนนทบุรี ที่ขึ้นทะเบียนจำนวน 335 ราย (ข้อมูลจากสำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558)

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ระยะเวลาประมาณ 10 เดือนเริ่มตั้งแต่ เดือนพฤศจิกายน 2558 ถึงเดือนสิงหาคม 2559

4. ขอบเขตด้านสถานที่ เป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนจังหวัดนนทบุรี 6 กลุ่ม ได้แก่ อำเภอเมืองนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด อำเภอบางกรวย อำเภอบางใหญ่ อำเภอบางบัวทอง อำเภอนิคมพัฒนา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

การดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์จังหวัดนนทบุรี ที่ขึ้นทะเบียนแล้ว 335 ราย (สำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ร้อยละ 5 และระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่าง 182 ราย ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stages Sampling) โดย 1) การเลือกพื้นที่ (Area or Cluster Sampling) มีทั้งหมด 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด อำเภอบางกรวย อำเภอบางใหญ่ อำเภอบางบัวทอง และอำเภอไทรน้อย 2) การสุ่มแบบสะดวก (Simple Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ 1) คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุดอาชีพหลักของกลุ่มรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ข้อมูลส่วนบุคคลใช้คำถามแบบเลือกตอบ (checklist) 2) คำถามเกี่ยวกับการดำเนินงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี 3) ปัญหาและความต้องการของวิสาหกิจชุมชนในอำเภอปากเกร็ดจังหวัดนนทบุรี 4) ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ผู้วิจัยนำร่างเครื่องมือไปให้ที่ปรึกษาตรวจสอบความครอบคลุมของข้อคำถาม รวมทั้งความเหมาะสมของการใช้ภาษา และหาคุณภาพเครื่องมือโดยการนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item - Objective Congruence: IOC) ตามหลักเกณฑ์คุณภาพที่แต่ละข้อต้องสูงกว่า .50 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) ซึ่งพบว่าแต่ละข้อของแบบสอบถามมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 จึงนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยลงพื้นที่ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรีที่ดำเนินการอยู่ใน 6 อำเภอ ของจังหวัดนนทบุรี

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้

1) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปของสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2) ระดับของปัจจัยความสำเร็จในการจัดการวิสาหกิจชุมชนโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้เกณฑ์การแปลความหมายของ Best (1981: 179 - 187) ดังนี้ ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 - 5.00 หมายถึงระดับความสำเร็จมากที่สุด 3.50 - 4.49 ระดับความสำเร็จมาก 2.50 - 3.49 ระดับความสำเร็จปานกลาง 1.50 - 2.49 ระดับความสำเร็จน้อย และ 1.00 - 1.49 ระดับความสำเร็จน้อยที่สุด

3) การเปรียบเทียบการดำเนินงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติ t- test กรณีที่ตัวแปร 2 กลุ่ม และใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) กรณีที่มีตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม และเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ Scheffé's

สรุปผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์จังหวัดนนทบุรี จำนวน 182 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 53.30 มีอายุ 41 - 50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 68.70 การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 42.30 เป็นกลุ่มอาชีพหลักคิดเป็นร้อยละ 35.20 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.70

1. ระดับความสำเร็จของการจัดการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี ในภาพรวมทั้ง 10 ด้าน มีผลต่อความสำเร็จอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.31$, $SD = 0.49$) โดยปัจจัยด้านความเป็นผู้นำกลุ่มมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และสูงกว่าปัจจัยด้านอื่น ๆ รองลงมาเป็นปัจจัยด้านบริหารจัดการด้านการผลิตด้านการตลาดด้านข้อมูลข่าวสารด้านการบริหารจัดการกลุ่มด้านการมีส่วนร่วมด้านแรงงานด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก และด้านการเงิน พิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ดังนี้

1.1 ด้านความเป็นผู้นำกลุ่ม ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากโดยผู้นำกลุ่มควรเป็นผู้นำที่แท้จริง เป็นผู้ริเริ่มให้มีการรวมกลุ่ม ผู้นำกลุ่มมีความเสียสละเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มผู้นำกลุ่มสามารถเป็นตัวแทนในการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานภายนอกมีความกระตือรือร้นผู้นำกลุ่มสามารถสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในกลุ่มผู้นำกลุ่มรับฟังและเคารพความคิดของสมาชิกในกลุ่ม และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.2 ด้านบริหารจัดการ ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยการตรวจสอบการบริหารงาน การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายการกำหนดโครงสร้างและรูปแบบการบริหารจัดการการกำหนดนโยบายและการแก้ไขปัญหา และการจัดการพัฒนากลุ่ม

1.3 ด้านการผลิต ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มมีความพร้อมด้านอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องจักรสำหรับการผลิต กลุ่มมีกระบวนการผลิตมีคุณภาพ ได้มาตรฐานกลุ่มมีปริมาณและกำลังการผลิตอย่างสม่ำเสมอ ไม่ขาดช่วงปริมาณยอดการผลิตในแต่ละปีสอดคล้องกับยอดการจัดจำหน่ายกลุ่มมีกระบวนการปรับปรุงสินค้าอย่างสม่ำเสมอและปัจจัยการผลิตหาได้ภายในชุมชน

1.4 ด้านการตลาด ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยสินค้าของกลุ่มมีคุณภาพและสวยงามตรงตามความต้องการของลูกค้ากลุ่มมีการกำหนดราคาของสินค้าอย่างเหมาะสมกลุ่มมีช่องทางการจัดจำหน่ายหลากหลายช่องทาง และกลุ่มมีการส่งเสริมการตลาด เช่น ลด แลก แจก แถมอย่างสม่ำเสมอ

1.5 ด้านข้อมูลข่าวสาร ในภาพรวมส่งผลต่อความสำเร็จอยู่ในระดับปานกลาง โดยการกระจายข่าวสารภายในกลุ่ม การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารการโฆษณาทางเว็บไซต์การนำข่าวสารมาปรับเปลี่ยนการทำงานหรือผลิตสินค้าการเผยแพร่ชื่อเสียงของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนคุณภาพสินค้าเป็นที่ยอมรับ และการประชาสัมพันธ์สินค้าได้รับรางวัล

1.6 ด้านการบริหารจัดการกลุ่ม ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มมีการแต่งตั้งประธานและคณะกรรมการดำเนินงานที่มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมกลุ่มมีการวางแผนการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้ากลุ่มมีการพัฒนาต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ เช่น การพัฒนาบุคคล พัฒนาทักษะในการผลิต พัฒนาด้านการตลาด และกลุ่มมีการจัดหาเงินทุนทั้งจากภายในและภายนอก

1.7 ด้านการมีส่วนร่วม ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยสมาชิกมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับกลุ่ม สมาชิกมีส่วนร่วมในการวางแผนการดำเนินงานต่าง ๆ ของกลุ่มสมาชิกมีส่วนร่วมในการระดมทุน การผลิต และการจัดจำหน่าย และสมาชิกมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานของกลุ่ม

1.8 ด้านแรงงาน ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยแรงงานที่มีอยู่ในชุมชน การกำหนดบทบาทหน้าที่การคัดเลือกแรงงานและแรงงานที่มีทักษะ

1.9 ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยได้รับการสนับสนุนด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องจักรหรือปัจจัยการผลิตแก่กลุ่มอาชีพ ได้รับการสนับสนุนด้านช่องทางการจัดจำหน่ายได้รับการสนับสนุนด้านบุคลากรเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำแก่กลุ่มในแง่ธุรกิจได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณแก่กลุ่มอาชีพได้รับการสนับสนุนเป็นพันธมิตรด้านช่องทางการจัดจำหน่ายและได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ เพื่อให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาแก่กลุ่มอาชีพในด้านต่าง ๆ

2.10 ด้านการเงิน ในภาพรวมเป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการจัดกองทุนเป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน กลุ่มมีการจัดทำการทำงานบัญชีรับ - จ่าย ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐมีเงินสดหมุนเวียนตลอดทั้งปีระดมทุนจากสมาชิกในกลุ่ม และการกู้ยืมจากสถาบันการเงิน

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า

2.1 ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรีที่มีเพศต่างกัน ในภาพรวมมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ด้านการเงิน ด้านการผลิต ด้านความเป็นผู้นำกลุ่ม ด้านการมีส่วนร่วม และข้อมูลข่าวสารไม่พบความแตกต่าง

2.2 ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรีที่มีอายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพหลัก และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรีที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน ในภาพรวมมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการตลาด ด้านบริหารจัดการ และด้านการมีส่วนร่วม ไม่พบความแตกต่าง

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลปัจจัยความสำเร็จการจัดการวิสาหกิจชุมชนแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านความเป็นผู้นำกลุ่ม โดยผู้นำกลุ่มควรเป็นผู้นำที่แท้จริง เป็นผู้ริเริ่มให้มีการรวมกลุ่มเป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะผู้นำที่แท้จริง เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลชักนำ หรือโน้มน้าวให้คนอื่นเกิดความศรัทธาอยากที่จะทำตาม เป็นผู้มีศีลปะจูงใจ ให้บุคลากรเกิดความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีข้อแม้จนบรรลุภารกิจ เป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือ ศรัทธา รัก และยำเกรง จนเป็นศูนย์รวมแห่งพลังของคนในองค์กร (สุรวุฒน์ ชมพูนพษ์, 2552) ผู้นำที่แท้จริงจะเป็นหัวหน้างานหรือผู้ดำรงตำแหน่งหน้าที่บริหารงานทุกระดับที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการงานขององค์กรไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน เนื่องจากผู้ที่ได้รับแต่งตั้งจากองค์กรให้ทำหน้าที่บริหารงานไม่ว่าระดับใดก็ตามถือได้ว่าเป็นผู้นำที่ใช้อำนาจหน้าที่ของตนในการบริหารงานอย่างเป็นทางการขององค์กรนั้นในการทำหน้าที่นำคนในองค์กรให้ปฏิบัติงานร่วมกันไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้

2. ด้านบริหารจัดการ โดยการตรวจสอบการบริหารงาน เป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ “การตรวจสอบเป็นการประเมินความก้าวหน้าของการดำเนินงาน/โครงการ ตลอดจนการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ของงานโครงการว่ามีมากน้อยเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐาน

ที่กำหนดไว้ การตรวจสอบจึงเป็นกระบวนการที่บ่งชี้คุณภาพของงาน โครงการของการบริหารงานว่าประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์เป้าหมายหรือไม่เพียงใด โดยอาจจะทำทั้งการตรวจสอบภายในหรือการประเมินตนเอง และการตรวจสอบคุณภาพภายนอกโดยบุคลากรหรือคณะบุคคลที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยพิจารณาข้อมูลทั้งด้านปริมาณและคุณภาพของผลผลิต เปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของงานโครงการที่กำหนดไว้ ผลการตรวจสอบจะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการปรับปรุงและพัฒนากิจการต่อไป” (สุรวัฒน์ ชมพูพงษ์, 2552) ประกอบกับการตรวจสอบการบริหารงาน จะเน้นไปที่ผลที่เกิดขึ้นเป็นการประเมินประสิทธิผลและความเหมาะสมของการควบคุมที่อยู่ภายใต้ภาวะเปราะบางขั้นตอนการดำเนินงาน และวิธีการปฏิบัติงาน รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุและผลกระทบด้วย (เดชา ศิริสุทธิเดช, 2556)

3. ด้านการผลิต โดยกลุ่มมีความพร้อมด้านอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องจักรสำหรับการผลิตเป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากทรัพยากรและภูมิปัญญาของชุมชน ทั้งการแปรรูปพืชผักผลไม้พื้นบ้าน ผลิตภัณฑ์ยาสมุนไพร แหล่งท่องเที่ยว ฯลฯ ต่างก็เป็นไปเพื่อตอบสนองการพึ่งตนเองขององค์กรชุมชน และเครือข่ายองค์กรชุมชน จำเป็นต้องมีการบริหารทรัพยากรต่าง ๆ ทั้งที่เป็น คน เงินทุน และวัสดุอุปกรณ์ วัสดุซึ่งต้องมีการเตรียมให้เพียงพอและการเก็บรักษาเพื่อให้มีคุณภาพพร้อมสำหรับการ รวมไปถึงอาคาร เครื่องจักร อุปกรณ์ เทคโนโลยี เทคนิควิธีการที่เหมาะสมด้วย เพื่อให้กลุ่มมีกระบวนการผลิตมีคุณภาพได้มาตรฐานกลุ่มมีปริมาณและกำลังการผลิตอย่างสม่ำเสมอ ไม่ขาดช่วง มีปริมาณจำนวนการผลิตที่สอดคล้องกับยอดการจัดจำหน่ายความพร้อมของอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องจักรเพื่อการผลิตเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องมีการวางแผนเตรียมการมาตั้งแต่ต้น (สถาบันสิรินธร, 2558) เพราะมีความเกี่ยวข้องกับทุกขั้นตอนการผลิต ตั้งแต่ 1) การออกแบบสินค้า/บริการ เป็นการตัดสินใจจากความต้องการของลูกค้าและตลาดในเรื่องของประโยชน์ใช้สอยรูปแบบ ขนาด สี สันวัสดุบรรจุภัณฑ์ 2) การวางแผนกำลังการผลิต เป็นการคาดคะเนความต้องการของลูกค้าการประมาณความสามารถในการทำ ทั้งที่เป็นคน อุปกรณ์ วัตถุดิบ เวลาที่ใช้การตัดสินใจว่าจะทำเองทั้งหมดหรือจ้างทำเป็นบางส่วน 3) การออกแบบขั้นตอนของงานให้เหมาะสมทั้งวิธีการ ขั้นตอนการทำงานที่ประหยัด รวดเร็ว มีคุณภาพพิจารณาความสามารถ ฝีมือ วัตถุดิบ อุปกรณ์ เครื่องจักร มาประกอบการตัดสินใจการเปรียบเทียบเวลาและต้นทุนของแต่ละวิธีการ 4) การเลือกอุปกรณ์เครื่องจักร คัดเลือกให้เหมาะสมกับวิธีการทำงาน ทักษะของคน วัตถุดิบ และต้นทุนทั้งระยะสั้นและระยะยาวการซ่อมบำรุงและค่าใช้จ่าย 5) การเลือกทำเลที่ตั้ง ควรดูทำเลที่ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติสะดวกในการเดินทาง ติดต่อ ขนส่งใกล้แหล่งน้ำ ไฟ โทรศัพท์โดยไม่ทำความเดือดร้อนรำคาญต่อชุมชน

4. ด้านการตลาด โดยสินค้าของกลุ่มมีคุณภาพและสวยงามตรงตามความต้องการของลูกค้าเป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ “การสร้างภาพพจน์ใจให้แก่ลูกค้า (Customer Satisfaction) เป็นเรื่องที่ฝ่ายผลิตต้องคำนึงถึง และให้ความสนใจ เพื่อให้ผลผลิตนั้น

ออกมาดี มีความเหมาะสมในการใช้งาน ทั้งผลิตภัณฑ์ และการบริการ” แนวทางการควบคุมคุณภาพ และการตลาดโดย Middleton and Clarke (อ้างถึงใน กฤษณ์ วรรณวรมิศร์, 2553: 38 - 39) ได้ แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดคุณภาพในระดับนโยบาย ซึ่งบริษัทหรือผู้บริหารระดับสูง จะต้องประกาศเป็นนโยบายให้ชัดเจนที่เกี่ยวกับคุณภาพ ซึ่งจะนำไปสู่แนวทางการปฏิบัติใน สายการผลิตทุกขั้นตอน และมีผลไปสู่การส่งเสริมการลงทุนด้วย 2) การออกแบบผลิตภัณฑ์ให้ได้ มาตรฐานตามที่กำหนดขึ้น 3) การควบคุมคุณภาพในการผลิต ถือว่าเป็นขั้นสำคัญที่ดำเนินการต่อจาก ขั้นที่ 1 ขั้นที่ 2 เมื่อกำหนดนโยบายออกมาหรือได้รูปแบบที่แน่นอนแล้วก็ดำเนินการผลิตใน กระบวนการให้เป็นไปตามแบบกำหนด และ 4) การควบคุมคุณภาพสินค้าสำเร็จรูปก่อนส่งจำหน่าย เป็นขั้นตอนหลังจากกระบวนการผลิต ที่ต้องมีการตรวจสอบคุณภาพ (Inspection) การคัดเลือก ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป (Selection Products) การบรรจุ (Packing) การขนส่งในลักษณะต่าง ๆ (Transportation) เพื่อให้สินค้าและบริการถึงมือลูกค้าตรงตามเงื่อนไข และข้อกำหนดที่ได้ตกลงกัน ไว้ ด้วยความพึงพอใจตรงตามความต้องการของลูกค้ามากที่สุด

5. ด้านข้อมูลข่าวสารโดยการกระจายข่าวสารภายในกลุ่ม เป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการกระจายข่าว สาระ เป็นการสื่อสารทางการตลาดอย่างหนึ่งที่แหล่งข่าว ต้องการถ่ายทอดข้อมูลให้กับกลุ่มเป้าหมาย การประชาสัมพันธ์จึงเป็นการเผยแพร่หรือการกระจาย ข้อมูลข่าวสาร เรื่องราวในกลุ่มทั้งที่เป็นนโยบาย วัตถุประสงค์ ผลงาน และกิจกรรมการดำเนินงาน ต่าง ๆ ให้ผู้รับสารในกลุ่มได้รู้เข้าใจร่วมกัน และก้าวไปในทิศทางเดียวกันเพื่อส่งผลสำเร็จในภาพรวม ของกลุ่มสอดคล้องกับแนวคิดของ (ทรงธรรม ชีระกุล, 2558) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารว่า เป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญที่สุด เพราะเป็นกระบวนการหรือเครื่องมือที่จะนำไปสู่การรับรู้ การเรียนรู้ ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันของบุคลากรทั่วทั้งองค์กรตั้งแต่ระดับนโยบายไปจนถึงระดับ ปฏิบัติการ ทำให้สามารถกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และยุทธศาสตร์ร่วมกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องนำมาใช้ให้สอดคล้องกับพื้นฐานของ องค์กรทั้งในด้านโครงสร้าง ระบบการบริหาร ทักษะคน และค่านิยม รวมทั้งวัฒนธรรมของบุคลากรใน องค์กร การกระจายข่าวสารให้เข้าใจร่วมกัน ยังช่วยให้มีการพัฒนาปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ได้ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด จึงนับเป็นเครื่องมือทางการบริหารจัดการองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพสามารถสร้าง ความเข้าใจได้ตรงกัน และอยู่รวมกันได้อย่างสงบสุข นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อมูลข่าวสาร และวิธีการสื่อสารแล้ว ปัจจัยที่สำคัญมากอีกอย่างหนึ่งคือการใช้เครื่องมือ (Tools) หรือสื่อ (Media) ที่เหมาะสมด้วย

6. ด้านการบริหารจัดการกลุ่มโดยกลุ่มมีการแต่งตั้งประธานและคณะกรรมการดำเนินงานที่ มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสม เป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการ บริหารจัดการกลุ่ม ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำธุรกิจโดยตรง ซึ่งปัจจัยสำคัญที่สุดคือ เรื่องการ บริหารบุคคล นับตั้งแต่ผู้นำซึ่งหมายถึงประธานกลุ่มและคณะกรรมการ ไปจนถึงสมาชิก ต้องมีการ

แบ่งหน้าที่ที่ชัดเจน และหาแนวทางที่จะสร้างให้ทุกคนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของกลุ่มร่วมกันโดยไม่มีปัญหาความขัดแย้ง โดยผู้ที่ได้รับการยอมรับหรือการคัดเลือกให้เป็นประธานและคณะกรรมการกลุ่มย่อมเป็นผู้ที่มีความรู้ มีทักษะและประสบการณ์มากพอที่จะใช้วิจารณ์อย่างอิสระ และมีความเป็นผู้นำ ทำหน้าที่กำหนดกลยุทธ์ ทิศทาง นโยบาย เป้าหมายและภารกิจของกลุ่ม รวมทั้งติดตามผลการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และมีการปฏิบัติที่สอดคล้องกับกฎระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการบริหารความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ภายใต้กรอบของกฎหมาย และมติที่ประชุมกรรมการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต รับผิดชอบ มีความระมัดระวัง คำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของกลุ่มและผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่าย มีความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ และเปิดโอกาสให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของประธานและคณะกรรมการด้วย (บรรษัทภิบาล, 2556)

7. ด้านการมีส่วนร่วม โดยสมาชิกมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับกลุ่ม เป็นปัจจัยข้อความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในการพัฒนาชุมชน ท้องถิ่นในปัจจุบันการมีส่วนร่วมของประชาชนถือเป็นหลักการที่ได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญและต้องส่งเสริมให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบริหารกลุ่ม องค์กร ชุมชน ท้องถิ่น ให้บรรลุเป้าประสงค์ตามที่กำหนดไว้ James L. Creighton. (2005) กล่าวว่า “การมีส่วนร่วมของประชาชนถือเป็นหลักการสากลที่สำคัญ และจำเป็นในสังคมประชาธิปไตยเป็นการสร้างฉันทามติซึ่งในสถานการณ์ปัจจุบันเป็นนับเรื่องยาก แต่ละคนมีความหลากหลายแตกต่างทั้งทางความคิด การปฏิบัติ กลไกที่ช่วยลดความแตกต่างนั้นได้ คือ การมีส่วนร่วม โดยเฉพาะในการการกำหนดกฎระเบียบ ข้อบังคับกลุ่ม การเปิดโอกาสให้ผู้เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีส่วนร่วมในการกำหนดจะช่วยประชาชนสนใจประเด็นสาธารณะมากขึ้นนำไปสู่การร่วมมือในการนำไปปฏิบัติด้วยความเต็มใจ และมีความกระตือรือร้นในการช่วยให้เกิดผลดีในทางปฏิบัติ รวมทั้งช่วยกันดูแลรักษากฎระเบียบข้อบังคับเหล่านั้นให้มีประสิทธิภาพในการใช้บังคับด้วย

8. ด้านแรงงานโดยการใช้แรงงานที่มีอยู่ในชุมชน เป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ “ลักษณะสำคัญของวิสาหกิจชุมชนต้องเป็นกิจการของชุมชนที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการหรือการอื่น ๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการเพื่อสร้างรายได้สามารถพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน” (พัชรวาลย์ วงศ์บุญสิน, 2552) นอกจากนี้ยังต้องเป็นผลผลิตที่มาจากกระบวนการในชุมชนใช้วัตถุดิบ ทรัพยากร ทุน และแรงงานในชุมชน เป็นหลักแรงงานดังกล่าวเป็นแรงงานที่มีทักษะและมีความชำนาญคุ้นเคยกับลักษณะทางภูมิกายภาพ และวัฒนธรรมของชุมชน ท้องถิ่นเป็นอย่างดี เจ้าของกิจการ ผู้บริหารสะดวกในการควบคุมการทำงาน ในการใช้แรงงานเป็นการใช้ความสามารถทั้งกำลังกายและกำลังความคิด ตลอดจนความรู้ความชำนาญของมนุษย์ ในการผลิตสินค้าและบริการ โดยทั่วไปแรงงานแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ 1) แรงงานที่มีทักษะ (Skilled Labor) เป็นแรงงานที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี การปฏิบัติงานใช้กำลังความคิดมากกว่าใช้แรงกาย 2) แรงงานที่ไม่มี

ทักษะ (Unskilled Labor) เป็นแรงงานที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาก่อน มักทำงานโดยอาศัยกำลังกาย เช่น คนงานรับจ้างทั่วไป แรงงานทั้ง 2 กลุ่ม ถ้าเป็นแรงงานในชุมชนจะหมดปัญหาหรือความเสี่ยงในเรื่องการย้ายถิ่นด้วย

9. ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก โดยการได้รับการสนับสนุนด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องจักร หรือปัจจัยการผลิตแก่กลุ่มอาชีพ เป็นปัจจัยความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัสดุอุปกรณ์/เครื่องจักรอุปกรณ์การผลิตต่าง ๆ เป็นปัจจัยการผลิต (Factors of Production) ที่กลุ่มวิสาหกิจชุมชนนำมาใช้ในกระบวนการผลิต เพื่อให้ได้ผลผลิตเป็นสินค้าหรือบริการตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งนับเป็นทุน (Capital) ที่นำมาใช้อำนวยความสะดวกในกระบวนการผลิต ในทางเศรษฐศาสตร์หมายถึงสินค้าประเภททุน ซึ่งจัดเป็นทุนที่แท้จริง (Real Capital) หรือทุนถาวร (Fixed Capital) ซึ่งได้แก่ อุปกรณ์การผลิต เครื่องจักร เครื่องมือที่มีความคงทนถาวร มีอายุการใช้งานยาวนาน ในขณะที่วัตถุดิบต่าง ๆ จัดเป็นทุนดำเนินงาน (Working Capital) ซึ่งมีอายุการใช้งานค่อนข้างสั้น เป็นสิ่งที่ใช้แล้วหมดไป ต้องหาทดแทนใหม่อยู่ตลอดเวลา เช่น น้ำมัน ไม้ ยาง เหล็ก ฯลฯ รวมทั้งการสนับสนุนช่องทางการจัดจำหน่ายและได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในรูปของการให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาแก่กลุ่มอาชีพในด้านต่าง ๆ ด้วย (สุรวัฒน์ ชมพูพงษ์, 2552)

10. ด้านการเงิน โดยมีการจัดกองทุนเป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน เป็นปัจจัยความสำเร็จในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสะดวกแก่การบริหารจัดการและการกำกับดูแล การตรวจสอบเพื่อความโปร่งใส โดยเฉพาะการจัดทำการทำบัญชีรับ - จ่าย “ส่วนการจัดหาและพัฒนาเงินทุน มีวิธีการพัฒนาเงินทุนโดยการระดมเงินจากสมาชิกในกลุ่ม และการกู้ยืมจากสถาบันการเงิน มีการจัดทำฐานข้อมูลแหล่งเงินทุนที่จะสนับสนุนทุนแก่กลุ่ม การระดมเงินออมของประชาชน โดยการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ รมรงค์การเพิ่มเงินออมแก่สมาชิกกลุ่มออมทรัพย์ สนับสนุนเงินทุนแก่กลุ่มกิจกรรมและชุมชนเพื่อพัฒนาการผลิต หรือการขยายกิจการเชิงธุรกิจ เพิ่มพูนประสิทธิภาพการบริหารจัดการ แก้ไขกฎระเบียบข้อบังคับที่เป็นอุปสรรคต่อการระดมและพัฒนาเงินทุน จัดทำหนังสือคู่มือแนวทางเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาเงินทุน โดยเฉพาะในระดับครอบครัวสามารถสร้างทุนให้เกิดขึ้นได้ด้วยการประหยัด การออม การลดรายจ่าย การใช้ประโยชน์ของเงินทุนให้คุ้มค่า และการกู้ยืมในอัตราดอกเบี้ยต่ำ” (จิระ กาญจนภักดิ์ และ พนอจิต เหล่าพลสุข, 2541) รวมทั้งความตระหนักในการประหยัดเพื่ออนาคตด้วย (Safe for Future) “ในการดำเนินธุรกิจต้องใช้ระยะเวลายาวนานกว่าจะบรรลุเป้าหมาย การดำเนินงานระยะสั้นยังไม่เห็นผล ผู้ประกอบการต้องมีการประหยัด อดออมไว้เพื่อนำไปขยายกิจการในอนาคต ต้องรู้จักห้ามใจที่จะหาความสุขความสบายในช่วงที่ธุรกิจอยู่ในช่วงตั้งตัว เพื่ออนาคตข้างหน้า” (ผู้จัดการออนไลน์, 2559) นอกจากนี้เงินกองทุนหมู่บ้าน 1 ล้านบาท ชุมชนควรมีแผนการจัดการทุนของตนเองอย่างเป็นระบบมีแนวทางการจัดการ นำไปเสริมความเข้มแข็งของชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพแทนที่จะให้ถูกไปทำอะไรก็ได้แบบต่างคนต่างทำ

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาการจัดการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนนทบุรี

จากการศึกษาปัจจัยความสำเร็จ ปัญหาและความต้องการในการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพวิสาหกิจชุมชน ผู้วิจัย สรุปเป็นแนวทางการพัฒนาการจัดการปัจจัยความสำเร็จทั้ง 10 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการเงิน การจัดหาแหล่งทุนดอกเบี้ยต่ำเพื่อสนับสนุนให้เกิดเงินทุนหมุนเวียนเพื่อการพัฒนา หรือใช้เอกสารการสั่งซื้อเป็นหลักฐานในการกู้ยืม
2. ด้านการตลาด การส่งเสริมการตลาดไปที่กลุ่มเป้าหมาย ในลักษณะของการจัดแสดงสินค้า ผลิตภัณฑ์ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ
3. ด้านการผลิต ควรจัดหาวัสดุภายในชุมชนอย่างต่อเนื่อง และนำวิธีการใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพเข้ามาช่วยในการผลิต
4. ด้านการบริหารจัดการ ควรมีการจัดการอบรมพัฒนากลุ่มให้ได้รับความรู้ที่เหมาะสมกับกลุ่มอาชีพ ประเภทเดียวกัน
5. ด้านความเป็นผู้นำกลุ่ม ผู้นำกลุ่มควรรับฟังแนวคิดของสมาชิกภายในกลุ่มและควรฝึกฝนพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
6. ด้านแรงงาน ควรวางแผนกำหนดภาระงาน แรงงาน กำลังคน ให้เหมาะสมกับงาน ส่งเสริมการเพิ่มทักษะความรู้ ความเข้าใจ ความเชี่ยวชาญจากการปฏิบัติงานในระบบงานจริง
7. ด้านการมีส่วนร่วม ควรเปิดโอกาส สมาชิกในกลุ่มมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานของกลุ่มเพื่อให้เกิดความชัดเจน
8. ด้านการบริหารจัดการกลุ่ม คณะกรรมการของกลุ่ม ควรเป็นผู้เฝ้าหาความรู้พัฒนาทักษะความสามารถในการจัดการที่ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มโดยเฉพาะการจัดหาแหล่งเงินทุนให้ได้ โดยไม่ให้เกิดผลกระทบเชิงลบกับสมาชิกมากเกินไป
9. ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก ทางภาครัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร ร่วมกันให้คำแนะนำ การเป็นที่ปรึกษาแก่กลุ่มเพื่อให้เกิดผลดีต่อกลุ่มและสมาชิกแต่ละคน
10. ด้านข้อมูลข่าวสาร ควรเน้นการประชาสัมพันธ์สินค้า/บริการที่ได้รับรางวัลโดยเลือกใช้สื่อที่ทันสมัยในการเผยแพร่ เพื่อให้สินค้าเป็นที่ยอมรับของตลาด และส่งเสริมการตลาดของสินค้าอย่างสม่ำเสมอให้เหมาะสมกับกลุ่มอาชีพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มด้วยวิธีการปฏิบัติงานตามขั้นตอนโดยการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพสมรรถนะในการทำงานและศึกษาการมีส่วนร่วมของแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและเอกชนในการสนับสนุนทักษะการบริหารจัดการผู้นำกลุ่มและความอยู่รอดของแรงงานกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณ์ วรรณวรนิษฐ์. (2553). **สื่อการเปิดรับกับการตัดสินใจท่องเที่ยวต่างประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. รายงานเฉพาะบุคคล วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการสื่อสารองค์กร คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิระ กาญจนภักดิ์ และ พนอจิต เหล่าพูลสุข. (2541). **องค์ความรู้+ยุทธศาสตร์ เศรษฐกิจแบบพอเพียงการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไณต์โปรดักชั่น.
- เดชา ศิริสุทธิเดชา. (2556). **การตรวจสอบการบริหาร**. ค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2559, จาก <http://www.op.mahidol.ac.th/>
- ทรงธรรม ชีระกุล. (2558). **การสื่อสาร: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จขององค์กร**. สืบค้นเมื่อ 4 ธันวาคม 2559, จาก <https://www2.tsu.ac.th/grad/>
- บริษัทภิบาล. (2556). **ความรับผิดชอบของคณะกรรมการ**. ค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2556, จาก <http://lh-th.listedcompany.com>.
- ผู้จัดการจัดออนไลน์ (MGR Online). (2559). **การวางแผนตั้ง “เป้าหมายระยะสั้น” และ “เป้าหมายระยะยาว”** ค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2560, จาก <https://mgronline.com/mutualfund/detail/9590000023254>
- พัชรพล วงศ์บุญสิน. (2552). **การย้ายถิ่น: ทฤษฎีและความเป็นไปได้ในเอเชีย**. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). **ทฤษฎีการประเมิน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันสิรินธร. (2558). **แนวคิดวิสาหกิจชุมชน**. ค้นเมื่อ 12 มกราคม 2560, จาก <https://www.sirindhorn.ubonratchathani.doae.go.th>.
- สำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี. (2560). ค้นเมื่อ 12 มกราคม 2560, จาก <https://www.nonthaburi.doae.go.th/community.html>
- สุวัฒน์ ชมพูพงษ์. (2552). ค้นเมื่อ 6 มกราคม 2560, จาก <https://www.gotoknow.org>
- Best, John W. (1981). **Research in Education**. 4th ed. New Jersey: Prentice-Hall.
- ChompooPong, S. (2011). Retrieved on January 6, 2017, from <https://www.gotoknow.org> (in Thai)
- Creighton, James L. (2005). **The Public Participation Handbook**. Publisher: JosseyBas.
- Kanchanaphak, J. and Laopoolsukh, P. (1998). **Knowledge, strategic Sufficiency Economy Community Economic Development**. Bangkok: United Prints Productions. (in Thai)

- Kanchanawasri, S. (2001). **Theory of evaluation**. 3rd ed. Bangkok. Chulalongkorn University. (in Thai)
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). *Determining sample size for research activities. Education and Psychological Measurement*. 30 (3): 607-610.
- Manager Online. (2016). **Planning for short – range goal and long – range goal**. Retrieved on December 1st. 2017, from <https://mgronline.com/mutualfund/detail/9590000023254> (in Thai)
- Nonthaburi Provincial Agricultural Extension Office. (2017). Retrieved January 6, 2017, from <https://www.nonthaburi.doe.go.th/community.html> (in Thai)
- Sirisuthidecha. D. (2013). **Administrative**. Retrieved on December 22, 2017, from <http://www.op.mahidol.ac.th/> (in Thai)
- Thirakul,T. (2015).**Communication Strategies for Corporate Success**. Retrieved on December 4, 2017, from <https://www2.tsu.ac.th/grad/> (in Thai)
- Wanworamit, K. (2010). **Media exposure to foreign tourist decisions of people in Bangkok. Individual Report**. Master of Journalism Corporate Communications Management Faculty of Journalism and Mass Communication Thammasat University. (in Thai)
- Wongboonsin, P. (2009). **Theory and Possibility in Asia**. Bangkok: College of Population Studies Chulalongkorn University. (in Thai)